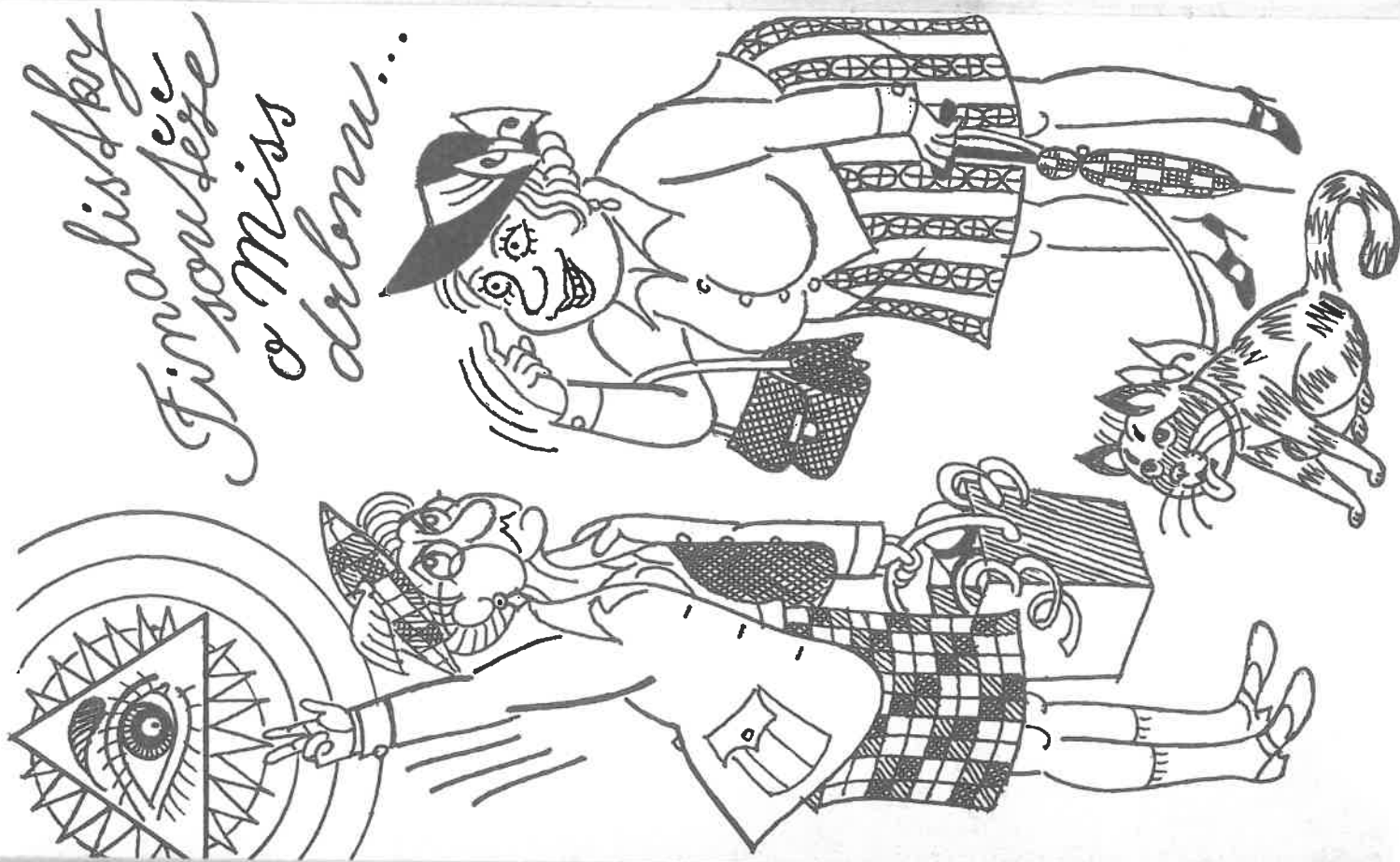

3. Teorie profesora Mautnera

Jak už víte od bráchy, tak náš barák je opravdu malý. Tím pádem se v něm nedá nic utajit. Ale to je jen jeden důvod. Ten druhý důvod je v tom, že v přízemku bydlí paní Pštrosová a paní Čermáková. Až někdo vyhlásí soutěž o Miss drbnu, tak budu muset dlouho váhat, které z těch dvou mám dát svůj hlas. Obě jsou totiž v tomhle oboru přímo přebornice.

Nad námi se pořád ozývaly nějaké zvuky, a hlavně tukaní. To nejspíš Hukloři rejdlili s nábytkem a přitlukali skobky na policičky a na obrazy.

Tím pádem na mě a na bráchu ještě neměli moc času. A případ oloupeného či neoloupeného pana Beniška pořád vázl na mrtvém bodě.

Jednou jsem na schodech potkala pana profesora Mautnera. Šel zřejmě z nákupu, protože si nesl tašku a cinkaly mu v ní láhve.

„Zcela výjimečně,“ řekl jaksi provinile a na vysvětlenou, „jsem si od té záhadné události začal kupovat také pivo. Prášky já neuznávám, ovšem bez toho piva před spaním bych jen těžko usnul. Ale jinak ta událost spíš potvrzuje než vyvrací mou teorii.“

„A jaká je to teorie, pane profesore?“ zeptala jsem se zdvořile.

„Že k nám promlouvá minulost,“ řekl pan profesor. „Tohle sice lidé všeobecně uznávají, ale už jen těžko jsou ochotni se smířit právě s konkrétními projevy tohoto promlouvání.“

„Nerozumím.“

„Je to prosté,“ řekl profesor Mautner. „Domnívám se, že v dílně pana Beniška řádil duch našeho nebohého dominikána.“

„Duch?“

„A proč ne?“ řekl profesor Mautner. „Minulost k nám promlouvá nejen řečí faktů, leto-

počtů a suchých čísel, ale i svými nevysvětlitelnými záhadami.“

„Ale copak se každá záhada nedá vysvětlit?“

„Nedá,“ zavrtěl pan profesor hlavou. „Od toho je to právě záhada. Dodnes například nikdo s jistotou nemůže říci, zda lochnesská obluda existovala či nikoliv.“

„A vy myslíte, že je to něco podobného jako s naším strašidelným mnichem?“

„Ovšem,“ řekl profesor Mautner. „Podle legendy by prostě v tomto domě strašit měl.“

„Tak moment,“ usilovně jsem přemýšlela. „My už tu přece bydlíme hezkých pár let, a nikdy se tu nestrašilo.“

„Dívko bláhová,“ řekl mi pan profesor, „takový duch se zjeví třeba jen jednou za sto let. A tolik ti přece ještě není.“

Tak to jsem tedy musela uznat.

„Ale vám taky ne.“

„Zajisté,“ řekl profesor Mautner. „Ale to ještě neznamená, že právě ty, já, i ostatní obyvatelé tohoto domu nemůžeme být očitymi svědky dočasného oživení ducha strašidelného dominikána.“

„A vy si vážně myslíte, že by to bylo možné?“

„Čím víc toho vím,“ řekl profesor Mautner, „tím víc si toho ještě myslím. A jsou takové záhady, na které je lidský rozum prostě krátký.“

Pan profesor odcinkal s nákupem do svého bytu, a já, namísto abych pokračovala ven, jak jsem původně měla v úmyslu, jsem se vrátila zpátky do domu a zazvonila na půdě. Otevřel mi Kvido Lorenc.

„To seš ty? Stalo se snad něco nového v našem prvním případě?“

„Spíš nestalo,“ pokrčila jsem rameny, „ale začínají přibývat hypotézy.“

„Tak povídej,“ vyzval mě Hugo Lorenc. „A dáš si kolu nebo čaj?“

Zvolila jsem kolu a vyzpovídala se z hypotézy profesora Mautnera.

„Vy tomu věříte?“

Bratři si vyměnili rozpačité pohledy.

„Člověk musí být v těchto věcech obezřetný,“ řekl Hugo Lorenc. „Opravdu bývají občas zvláštní věci mezi nebem a zemí. Řešili jsme třeba případ, který už se zdál beznadějný, protože jsme nemohli vypátrat místo, kam pachatel ukryl tělo své oběti.“

„Pomohl nám až jeden senzibil, který o tom případě prakticky nic nevěděl, ale to místo

nám perfektně popsal,“ dodal Kvido Lorenc. „Pak už jsme šli prakticky najisto. Anebo třeba právě problémem dvojčat. I když by každé z nich žilo na opačném konci zeměkoule, najednou to jedno dostane hrozný strach, že se třeba bratrovi něco stalo. A na druhý den pak dostane telegram, že bratr dostal infarkt. Jak se to dá rozumově vysvětlit?“

„No a to by taky mohla být první otázka pro naše čtenáře, naše kamarády detektivy. Myslíte si, že mohou existovat nějaké nadpřirozené jevy? Anebo si myslíte, že všechno se dá nějak rozumově vysvětlit?“

A teprve teď vlastně náš společný tajný detektivní deník začíná. A já jsem strašně ráda, že jsem k tomu přispěla víc než Martin.
